

**Padesáté výročí
oficiálního uznání našich
biskupských svěcení**

**ŘECKÁ PRAVOSLAVNÁ STAROSTYLNÍ CÍRKEV
POSVÁTNÝ SYNOD
2019**

АРХИЕПИСКОПІИ СІНОДЪ
Русской Православной Церкви
ЗАГРАНИЦЬ.

18/33. Декабря 1969 г.

No.
75 East 93 St. New York 28, N. Y.
Phone: LEhigh 4-1691.

Его Блаженству,
Блаженнѣйшему Авксентію,
Архіепископу Истинно Православныхъ
Христіанъ въ Греціи.

Ваше Блаженство:

Братское послание Вашего Блаженства отъ 25 ноября 1969 г. было нами прочитано въ засѣданіи Архіерейскаго Синода сего числа.

Многія испытанія, якія Православная Церковь переживаєть ся начала своей історіи, особливо сильні въ наше лукавое время и потому въ особенности требуютъ единенія между тѣми, кто истинно преданъ вѣрѣ Отцовъ. Съ такими чувствами мы желаемъ узвѣстити Васъ, что Архіерейскій Синодъ Русской Православной Церкви Заграницей признаєтъ дѣйствительность архіерейскихъ хиротоній Вашего предшественника, блаженнопочившаго Архієпископа Акакія и послѣдующія хиротоніи Епископовъ Вашей Святой Церкви. Въ соотвѣтствіи съ этимъ и принимая во вниманіе различныя другія обстоятельства, нашъ Архіерейскій Синодъ разсматриваетъ Вашу Терахію какъ братевъ во Христѣ, находившихся въ полномъ общеніи съ нами.

Благословеніє Божіє да почнеть на всьмъ клирѣ и вѣрующихъ
Вашей Церкви; особливо въ грядущія дни Рождества во плоти
Господа и Спаса нашего Іисуса Христа.

Предсѣдатель Архіерейскаго Синода

+ мѣропоуиъ Филаретъ

7. Кисловъ Корнилий Владимировичъ
и Александръ

Члены Синода:

Члены Синода: Зиновьевский и Демфойский

7 Витовтій, Аліксен. Мокрецовскій и Канадскій.

+ Антоний, Архиепископ Рязанский и Ткацкерский

+ Авѣркій, Архієпископъ Сѣракузскій и Троицкій.

+ Антоній, архієпископ Західно-Американскій і Сан-Францискскій.

+ Савва, епископъ Эммануиловскій

+ Нектарі, епископ Сентлидскій

+ Андрей, епископ Рокландский

Членъ Синода Секретарь + *Лавръ, Епископъ Могилъскій.*

Σημ. : Ἡ σφραγὶς τοῦ ἀνωτέρου ἐγγράφου εἶναι ἀνάγλυφος

Ruský originál sněmovního uznání biskupských svěcení

„Nebot' takové je přikázání Páně, abychom v době, kdy je ohrožena naše víra, nemlčeli. Právě nám: mluvte a nemlčte... Proto i já bídny, maje před očima Strašný soud, mluvím.“

Sv. Theodor Studijský, Epist. LXXXI, PG 99, 1321 AB.

Padesáté výročí **oficiálního uznání našich** **biskupských svěcení**

Úvod

V roce 2019 uplyne padesát let od oficiálního sněmovního uznání biskupských svěcení hierarchů naší církve ze strany Posvátného synodu Ruské pravoslavné církve v zahraniční (RPCZ), v té době vedené metropolitou sv. Filaretem Novým Vyznavačem.

Posvátný synod naší církve se rozhodl věnovat kalendář na rok 2019 právě této důležité historické události, a to s cílem podtrhnout její význam – vždyť bez pravoslavných biskupů a duchovních „nelze církev nazvat Církví“ (sv. Ignátius Antiochejský).

Jedná se stále o aktuální téma. V naší době, stejně jako v minulosti, dochází k opakovanému zpochybňování naší apoštolské posloupnosti s cílem zasadit ránu naší církevnosti, autoritě a autentičnosti. Každá z útočících stran má k tomu své vlastní důvody, ať už jde o novotářské ekumenisty, kteří jsou demaskováni a usvědčováni pouhou naší existencí, nebo o ty z těch, kteří se od naší církve odštěpili z důvodu údajné věroučné přesnosti či nekanonických kroků.

Jubileum sněmovního vyhlášení naprosté kanonicity a platnosti našich biskupských svěcení je příležitostí k tomu, abychom v této výroční studii popsali stručně, objektivně a co možno nejpresněji všechny události, které se vztahují ke svěcení prvních biskupů naší církve v letech 1960 a 1962.

1. Období hledání (1955-1960)

Po zesnutí sv. Chrystostoma Nového Vyznavače v září 1955 byla správa naší církve svěřena dočasnému církevnímu výboru, skládajícího se ze dvanácti duchovních, převážně předních archimandritů, prověřených v posvátném zápasu naší církve. Předsednictví se ujal archimandrita Akakios Pappas starší.

Jednou z hlavních priorit, která byla tomuto výboru uložena, bylo hledat a nalézt nového hierarchu, který by na sebe mohl vzít úkol hlavního pastýře naší církve. Začalo se tedy intenzivně hledat jak v naší zemi, tak i v zahraničí.

Existovala naděje, že by se k nám mohl připojit některý z biskupů novokalendářní církve, např. biskup korytský Eulogios (Kurilas) z Velké lávry na Svaté Hoře Athos, s nímž se vedla korespondence déle než jeden rok. Podobně byly zkoumány postoje i jiných biskupů, kteří byli přátelsky nakloněni ke starostylnímu hnutí. Nevedlo to ovšem k žádnému výsledku.

Zároveň v té době stále ještě žila naděje, že se novokalendářníci navrátí ke starému stylu, a bude tak obnovena jednota podle Božího řádu. Kroky učiněné v tomto směru však nepřinesly žádný zásadní výsledek a novostylníci zůstali tvrdošíjně věrni svému bezpráví.

Uspěl se rovněž pokus o připojení se k jedné ze stejně smýšlejících místních církví v zahraničí, konkrétně k Jeruzalémskému patriarchátu (s podmínkou, že jeho duchovní přestanou konat společné bohoslužby s novostylníky), ale ani tato snaha nebyla korunována úspěchem.

Fotografie II. Celořeckého
kněžského sněmu (1957).

Sv. arcibiskup Jan Maximovič (uprostřed) s arcibiskupy Serafimem chicagským, Leontijem chilským, Averkijem syrakuským a dalšími.

Na druhém Všeřeckém duchovenském sněmu v říjnu 1957 v Athénách, za přítomnosti více než stovky našich duchovních z celého Řecka a také otců-zelótů ze Svaté Hory Athos, proběhlo mezi jiným hlasování o biskupských kandidátech. Hlasování se uskutečnilo na základě ikonomie, neboť nebyl přítomen ani jeden biskup a mělo tak spíše symbolický charakter. Cílem tohoto hlasování bylo především postavit se proti těm, kteří se snažili prosazovat vlastní biskupskou kandidaturu bez

podpory a proti přání našeho duchovenstva. V hlasování obdržel archimandrita Chrystostomos Naslimis 46 hlasů, archimandrita Akakios Pappas starší 42 hlasů a 24 hlasů dostal archimandrita Chrystostomos Kiouis. Tito tři byli od této chvíle pokládáni za zvolené kandidáty na biskupy.

O pomoc se svěcením biskupských kandidátů byli požádáni hierarchové zahraničních církví, např. srbští biskupové v Americe nebo biskupové z Metropole, avšak bez úspěchu. Zvláštní důraz a naděje byl položen směrem k Ruské zahraniční církvi (RPCZ) vedené tehdy metropolitou Anastasijem. Ta byla totiž mezi ostatními místními církvemi považovaná za nejbezúhonnější.

Stojí za zmínku, že Řecká pravoslavná novostylní arcidiecéze v USA, jak za arcibiskupa Michala, tak za arcibiskupa Jáкова, bděla nad tím, aby zabránila možnému svěcení řeckého starostylního biskupa v Americe, ať by tomu bylo v jakékoli kanonické jurisdikci, bez ohledu na to, má-li sama s danou jurisdikcí eucharistické společenství.

Než budeme pokračovat v líčení dalších událostí, je třeba zdůraznit, že během tohoto velice složitého a kritického období - v Řecku jsme trpěli pronásledováním a restriktivními opatřeními ze strany oficiální církve a státu, dále jsme čelili schismatu ze strany matoušovců s jejich nekanonickou hierarchií – měla naše církev na prvním místě vždy na paměti úsilí o dosažení apoštolské posloupnosti od biskupů pravoslavného smýšlení, eklesiálního ducha a nezpochybnitelného apoštolátu.

Co se týče Ruské zahraniční církve, musíme poznamenat, to, co v té době uváděli samotní pravoslavní ekumenisté. RPCZ zvláště poté, co se usídlila v Americe (od poloviny 50. let), se přidržovala „izolacionistické taktiky“, a to z eklesiologických důvodů, včetně ekumenismu. Tato tendence ještě zesílila po roce 1959, kdy byl hlavou Řecké novostylní arcidiecéze v Americe ustanoven arcibiskup Jákob (Kukuzis), známý jako horlivý ekumenista.

Ruská zahraniční církev se v té době vyznačovala antiekumenickými postoji, obecně tradicionalistickým směřováním, láskou k mnišstvu a disponovala hierarchií, kteří byli známí svou mravní čistotou, vzdělaností a misijní aktivitou.

Kanoničnost a autorita RPCZ jakožto svobodné části Ruské církve byla uznávána všemi ostatními oficiálními místními církvemi, samozřejmě s výjimkou Moskevského patriarchátu, který se nacházel pod jařmem komunistického režimu. Přesto však RPCZ nebyla pozvána k účasti na První všepравoslavné konferenci na Rhodu v r. 1961, a to právě proto, že nevzpomínala žádného z patriarchů.

Kroky, jež naše církev podnikla směrem k prvnímu hierarchovi RPCZ metropolitovi Anastasijovi, však zůstávaly bez odezvy. Metropolita Anastasij se totiž snažil o zachování vyvážených vztahů s oficiálními církvemi, a to bez ohledu na to, že s nimi nebyl v oficiálním obcenství. Snažil se tak uchránit RPCZ před nebezpečím hrozcím ze strany těch, kteří si ji přáli oslabit a rozložit, což v té době hrozilo s obzvláštní naléhavostí.

Představitelé naší církve tak jasně pochopili, že je nutné obrátit se odděleně k jednotlivým biskupům Posvátného synodu Ruské za-

hraniční církve, a to k těm, u kterých existovala naděje, že by nám mohli pomoci.

Již v polovině roku 1957 byl navázán kontakt se sv. Janem Maximovičem, který v té době sloužil jako biskup v západní Evropě a který nám sdělil, že je připraven nás podpořit a v případě potřeby pomoci se svěcením našich biskupů.

Počínaje jarem 1958 vedli představitelé naší církve – prostřednictvím ruského askety, mnicha Antonije z Lávy sv. Sávy – korespondenci s arcibiskupem chicagským a detroitským Serafimem, který také vyjádřil svoji ochotu nám pomoci. Korespondence pokračovala i v následujícím roce a naši představitelé tak došli k závěru, že jsou v kontaktu s biskupem, který s nimi sdílí stejnou víru a smýšlení, který chápe potřeby doby a který pokládá za svou povinnost převzít zodpovědnost za řecké starostyní křesťany.

Tehdejší situace v pravoslavném světě neumožňovala, abychom dosáhli od kohokoliv „oficiální“ pomoci. Jedinou možností bylo získat ji jednotlivě od konkrétních pravoslavných biskupů horlivých ve věcech víry a neochotných ke kompromisům. Jen takoví mohli na sebe vzít odpovědnost za tak velice potřebná biskupská svěcení, která, jak se dalo předpokládat, způsobí velké rozhořčení a intenzivní bouři odporu – k čemuž pak skutečně došlo.

2. Svěcení biskupa Akakia talantského v r. 1960

V té době (1959-1960) nás ruští biskupové, včetně arcibiskupa chicagského a detroitského Serafima, informovali, že nemají možnost přicestovat do Řecka. Nezbylo tedy jiné cesty, než aby naši duchovní-kandidáti na biskupské svěcení podstoupili veliké oběti a sami hledali způsob, jak se dostat do Ameriky. Do cesty se stavěly neuvěřitelné překážky, které bylo třeba překonávat: pronásledování, zákazy, sledování, nemoci, naprostá materiální bída a nouze a mnohá další.

**Biskup Akakios
talantský
(+1963).**

**Arcibiskup
Serafim
chicagský
a detroitský
(+1987).**

Jediným, komu se nakonec do Ameriky podařilo odcestovat (na doporučení lékaře, za účelem léčby vážného zdravotního problému), byl archimandrita Akakios Pappas. Do New Yorku spolu se svým synovcem, taktéž archimandritou Akakiem, přijel v říjnu 1960. Finanční prostředky na letenky získali jen s velkými obtížemi (dobročinný fond naší církve byl tehdy zcela bez prostředků!), a to s pomocí matky Meletie, igumeny monastýru v Lykovrisi a jejich oddaného spolupracovníka, bratra Konstantina Tutuze z Théb.

A protože oficiální vedení RPCZ (metropolita Anastasij) z výše uvedených důvodů i nadále odmítalo vyslyšet naše prosby, obrátili jsme se na arcibiskupa chicagského a detroitského Serafima, s nímž jsme vedli korespondenci a který projevil porozumění a ochotu nám pomoci.

Arcibiskup Serafim skutečně v plném rozsahu pochopil potřebu řeckých bratří, byl schopen nahlédnout vážnost situace a uvědomit si svoji osobní zodpovědnost jako pravoslavného biskupa. Navíc nedlouho předtím spolu s dalšími čtyřmi biskupy včetně sv. Jana (Maximoviče) dosáhli toho, že se téma biskupských svěcení pro Řeckou starokalendarňní církev dostalo k projednávání na synodním zasedání Ruské zahraniční církve.

Za spolusloužícího biskupa si vladyka Serafim vybral rumunského biskupa Theofila (Ionesco) sevrského (Francie). Jednalo se o hierarchu nikoliv příliš tradicionalistického, který však měl farnosti také v eparchii arcibiskupa Serafima. A stalo se, že právě v té době se nacházel na území svého nadřízeného hierarchy, arcibiskupa Serafima, vůči kterému choval upřímnou vděčnost.

Svěcení řeckého biskupa Akakia talantského se uskutečnilo tajně během noční svaté liturgie v chrámu sv. Mikuláše v Detroitu dne 9/22. 10. 1960, mimo jiné za přítomnosti archimandritů Petra Astafidise a Akakia Pappase mladšího. Potvrzení o svěcení bylo arcibiskupem Serafimem vydáno až 23. 9. /6. 10. 1964. V té době (od května 1964) již měla RPCZ ve svém čele nového hierarchu, a to metropolitu Filareta (Vozněsenskiij), který byl jak známo jiného ducha než jeho předchůdce a zastával zřetelněji pravoslavnou pozici. Z tohoto důvodu – jak o tom napíšeme níže – přistoupil později k oficiálnímu uznání jak tohoto, tak i následujících svěcení vykonaných pro naši církev.

V každém případě vznikla už v roce 1960 dohoda o tom, že po uplynutí dvou let najde biskup Akakios jiného ruského biskupa, se kterým pak vykoná svěcení dalších biskupských kandidátů za účelem sestavení řecké starostlivé hierarchie.

Protivníci výše popsaného biskupského svěcení neberou ohled na její pozdější sněmovní uznání a snaží se jí napadnout poukazem na „literu“ posvátných kánonů. Nepřihlížejí však k tomu, že posvátné kánony byly sestaveny a sepsány pro pokojné období života Církve a nikoli pro období pronásledování.

Pronásledovatelé a ti, kteří jsou zodpovědní za rozdělení Církve, neboť zcela nekanonicky provedli kalendářní reformu – lidé, kteří sami pošlapali posvátné kánony se najednou proměňují v žalobce a požadují naprostou přesnost v tom, co se týká našich biskupských svěcení!

Díky Bohu však z církevních dějin známe obdobné precedenty, kdy si různé situace vyžádaly odklon od litery kánonů. Dělo se tak v neklidných obdobích a důvodem bylo objevení se herezí a jejich napadení na Církev (viz život sv. Eusebia Samosatského, Jana Gótského aj.).

V takových případech, jak zdůrazňuje ctihodný Theodor Studij-ský (PG 99, 1645-1648), přičemž uvádí podobný případ ze života sv. Athanasia Velikého, je plně ospravedlněno i svěcení vykonané „za hranicemi“ (to znamená, že biskup je svěcen od domněle odlišné církevní jurisdikce v cizím místě a prostředí).

Vzhledem k okolnostem tehdejší doby se uskutečnilo s Boží pomocí to, co bylo možné; domnělé či formální nedostatky svěcení řeckých biskupů byly později opraveny a doplněny plným sněmovním požehnáním a schválením.

Chceme-li správně pochopit a zhodnotit svěcení biskupa talantského Akakia, nemůžeme k tomu přistupovat jako k záležitosti, která se týká jenom jeho, jakožto jednotlivce. Je třeba na jeho svěcení nahlížet v širším rámci oprávněnosti a ospravedlnitelnosti starokalendářního ohrazení a jeho významu pro život Církve. Kdo s tímto základním principem nesouhlasí a nepřihlédně k dobovým historickým souvislostem, které jsme zde stručně popsali, pak přirozeně zakopne o kámen suchého právního myšlení a začne racionalisticky soudit a kritizovat.

Uvítání našeho biskupa a arcipastýře Akakia talantského v Athénách bylo vnímáno jako paschální událost, přestože se uskutečnilo před svátkem Narození Páně. Bylo považováno za důkaz toho, že naše posvátné ohrazení bylo postaveno na Boží vůli a že na něm spočívá Boží požehnání.

Jak se však dalo očekávat, naše radost byla velice rychle následována novou vlnou pronásledování ze strany novokalendářníků s cílem uvěznit biskupa Akakia. Tím novostylníci jasně prokázali, jaké jsou jejich záměry vůči nám – zničit nás.

Náš staříčkový biskup se musel skrývat po dobu šesti měsíců, a Bůh jej před pronásledovateli ochraňoval dokonce i skrze zázraky, jen proto, aby mohl být udržen plamen biskupské a apoštolské posloupnosti a mohl být předán naší mučednické církvi! Proti našemu ctihodnému biskupovi se snášely útoky ze všech stran: vycházely v církevním tisku novostylníků, ozývali se odpadlí kněží a jako obvykle rozzlobení matoušovci. Navzdory všem těmto bouřlivým okolnostem nám však Boží milost darovala skutečný pokoj, ale to až poté, co jsme prošli ohněm a vodou...

3. Biskupská svěcení v roce 1962

Posvátný synod naší církve
v čele s biskupem Akakiem
talantským (1962).

V následujícím období, na počátku roku 1962, byla na popud vладыky Serafima chicagského a detroitského, který pokračoval v bratrské korespondenci s biskupem Akakiem talantským, započata korespondence s arcibiskupem Leontijem (Filippovič) chilským a peruánským. Vladyka Leontij, člen synodu Ruské zahraniční církve, byl statečným vyznavačem a horlivým biskupem, který stál u počátků Ruské katakombní církve a kterého spojovalo srdečné přátelství se sv. arcibiskupem Janem Maximovičem.

Vladyka Leontij projevil ochotu přispěchat na pomoc řeckým bratřím stejné víry a stejného zápasu, kteří se v té době nacházeli v tíživé situaci. A protože oni v té době neměli možnost přicestovat do Jižní Ameriky, navrhl, že sám přijede za tímto Bohulibým účelem do Řecka. A tak se opět s maximální tajností a všemožnou opatrností - aby se plánovaná událost nedostala na veřejnost a nemohla být zmařena - začaly shromažďovat nutné prostředky k zakoupení letenky pro vладыku Leontia do Řecka. Byl to velmi obtížný úkol, neboť dobročinná pokladna naší církve i nadále zela prázdnotou...

Posvátný synod Ruské zahraniční církve (1962).

**Arcibiskup
chilský
a peruánský
Leontij
(+1971).**

Na pozvání starokalendářních křesťanů a s podporou biskupů svého synodu, kteří s ním zastávali podobné postoje, přiletěl vladyka Leontij - v oděvu prostého mnicha! - dne 7/20. 5. 1962 do Athén. Vzápětí ho jeden spolehlivý laik zavezl do monastýru sv. Mikuláše v Paiania, kde již byl očekáván.

Během následujících dnů přistoupili vladykové Leontij a Akakios, poté co byla učiněna všechna dostupná ochranná opatření, ke svěcení biskupů Parthenia (Skurlis) kykladského, Auxentia (Pastras) gardikijského a Chrysostoma (Naslimis) magnesijského. Svěcení se uskutečnilo v malém chrámu svatého Minase ve výše uvedeném monastýru. Posléze byli vysvěceni také biskup diavlejský Akakios (Pappas mladší) a biskup salaminský Gerontios (Mariolis).

Nově vysvěceným biskupům byla vydána potvrzení o jejich svěceních, podepsaná také arcibiskupem Leontijem.

Na zasedání synodu RPCZ v Americe, které se konalo o několik měsíců později (na podzim r. 1962), byl vladyka Leontij vystaven kritice ze strany metropolity Anastasije. Odvážně však tato kanonická svěcení obhájil, v čemž byl významně podpořen nejrespektovanějšími biskupy synodu, např. svatým arcibiskupem Janem (Maximovič) nebo arcibiskupem syrakuským a trojickým Averkijem (Taušev) a dalšími.

To je také důvod, proč synod nepřijal žádné negativní rozhodnutí - vždyť většina biskupů schvalovala a přijala uvedené svěcení, přestože ještě v té době nedošlo k jejich oficiálnímu uznání a schválení.

Naopak v Řecku došlo k ostrým útokům proti vladyku Leontijovi a jím uskutečněným svěcením, a to zvláště ze strany těch kruhů, které předtím intenzivně bojovaly proti svěcení vladyky Akakia talantského.

Naše církve tak - z lidského hlediska zcela nečekaně a navzdory ničivému tlaku, který byl proti ní vyvíjen - získala vlastní Posvátný synod a mohla tak začít požehnané dílo obnovy svého pastýřského a vyznavačského poslání. S tím se však nemohli za žádnou cenu smířit ani novostylní pronásledovatelé, ani nekanonické, svárlivé a nezávislé starostylní skupinky odpadlíků a ani matoušovci.

Arcibiskup Leontij byl veřejně obviněn z údajného „latinského smýšlení“. Za tímto účelem byla publikována jeho fotografie z pohřbu římskokatolického kardinála ve venezuelském Caracasu z roku 1959. Vladyka Leontij byl na pohřbu přítomen jen krátce, a to z čistě společenských a diplomatických důvodů – jakožto host a představitel Ruské církve – byl povinen vyjádřit soustrast vrcholným představitelům státu. Jakmile se však začalo s pohřebními projevy, vladyka odešel a nezúčastnil se žádného náboženského obřadu. Takovým chováním nijak neporušil kánony; dostal pouze povinnosti zúčastnit se společenského ceremoniálu v oficiálně katolickém státu Jižní Ameriky.

Vladyka Leontij se nikdy nezúčastnil ekumenické bohoslužby nebo shromáždění, naopak, rozvinul významnou misijní činnost mezi katolíky a uniáty, přičemž těm, kteří se rozhodli stát pravoslavnými, uděloval sv. křest. Jakožto čistý a upřímný bojovník za víru o tom zanechal toto písemné ujištění:

»Vždy jsem byl pravým pravoslavným křesťanem a jako takový i zemřu: nezahlasil jsem svou víru v podmínkách strašného pronásledování v Rusku (po bolševické revoluci) a s Boží pomocí ji nezahlasím ani zde!«

Někteří z našich nepřátel se tehdy stejně jako později nestyděli vznášet obvinění, že „simonie“, tedy že prý byla biskupská svěcení vykonána za peněžní úplatu. Jde o lživé a nepodložené obvinění. Vždyť naše Církev neměla ani peníze na zakoupení letenek potřebných k tomu, aby náš bohumilý dobrodinec mohl přiletět do Řecka a odletět zpět do Ameriky!

Krom toho představitelé naší církve v té době mnohokrát psali: „Výdaje za příjezd, návrat a pobyt arcibiskupa Leontije v Řecku jsou zapsány na speciálním účtu a jsou přístupné každému, kdo má nějakou pochybnost. Je tam vidět, že za svěcení nebyl arcibiskupu Leontijovi zaplacen ani halír.“

**Sv. metropolita Filaret
s arcibiskupem Auxentiem.**

V deníku „Etnos“ ze dne 3. května 1963 se mimo jiné psalo: „Synod státní (novostylní) církve se zabýval tématem nedávných svěcení starostylních metropolitů, kteří byli vysvěceni ruským biskupem Leontijem, jenž působí v Americe a patří k církvi Bělorusa Anastasije, který byl uznán ekumenickým patriarchou (míní se tím před tím). Dlužno poznamenat, že *z církevního pohledu fakt kano- ničnosti svěcení starostylních biskupů Řecka činí starostylní otázku velice ožehavou.*“ To znamená, že samotným novostylníkům bylo již tehdy dobře a přesně známo, jak se to má s našimi biskupskými svěceními.

4. Sněmovní uznání

Novokalendářníci, popírajíce z pochopitelných důvodů pravdu o našich svěceních, svými názory i skutky urážejí milost Přesvatého Ducha a tak se na nich potvrzují slova sv. Písma: „*Když upadá bezbožník do propasti zla, přichází o rozum.*“ (Př 18, 3, podle Septuaginty).

RPCZ však bez ohledu na okolní tlaky následně přistoupila k oficiálnímu potvrzení-ověření všeho, co bylo výše o našich svěceních řečeno. Učinili tak proto, aby nezbylo místa pro žádnou svévoli či zlovolné výklady.

V dopisu ze dne 15/28. prosince 1967, adresovaném arcibiskupu naší církve Auxentiovi, který se stal koncem roku 1963 nástupcem zesnulého biskupa Akakia talantského, ho sv. metropolita Filaret ubezpečuje, že jeho předchůdce vladyka Akakios byl vysvěcen dvěma biskupy Posvátného synodu Ruské zahraniční církve, jmenovitě arcibiskupem chicagským a detroitským Serafimem a biskupem Theofilem, zodpovědným za rumunské farnosti. Proto tedy, pokračuje sv. Filaret, **ze strany Posvátného synodu RPCZ neexistuje ani nejmenší pochybnost o platnosti svěcení biskupa Akakia talantského** (viz „Hlas Pravoslaví“, 662/25-12-1972, s. 5).

V jiném svém dopisu ze dne 30. května / 12. června 1969 se sv. metropolita Filaret znovu obrací k arcibiskupu naší církve Auxentiovi a zdůrazňuje, že **Posvátný synod RPCZ uznává platnost bis-**

kupského svěcení biskupa Akakia a následných biskupských svěcení pro naši církev. Řecká hierarchie je tedy pokládána za sestru v Kristu nacházející se v plném obecenství s Ruskou zahraniční církví (viz „Hlas Pravoslaví“, 569/1-7-1969, s. 5).

Dne 18. / 31. prosince 1969 byl vydán oficiální dokument sněmovního uznání biskupských svěcení naší církve a bylo vyhlášeno, že **Posvátný synod RPCZ pokládá hierarchii naší Církve za bratry v Kristu a je s nimi v plném obecenství**. Sněmovní dokument byl podepsán sv. metropolitou Filaretem a dalšími deseti biskupy RPCZ (viz „Hlas Pravoslaví“, 585-586/1-3-1973, s. 8).

Na základě všeho, co bylo výše řečeno, je naprosto jasné, že naše apoštolská posloupnost je bezpodmínečně platná, potvrzená Božskými znameními, pevná a nespochybnitelná.

Ti, kteří proti ní bojovali nebo bojují, se dopouštějí hříchu, zatvrzele setrvávají ve své slepotě a pouze odsuzují sami sebe.

Nám, pokorným a nehodným, avšak štědře obdarovaným Božím smilováním, zbývá jediné: abychom důstojně, s bázní a chvěním užívali tohoto nedocenitelného Božího daru, děkovali Dárci všech blah, stávali se dobrými správci Jeho rozmanité milosti, pokračovali ve spasitelném díle naší církve, chránili čistotu víry, předávali Boží požehnání, bojovali proti všelikým pokušením, ďábelským svodům, rozkolům a herezím a zároveň chovali vděčnost k těm, kteří nám svěřili apoštolskou posloupnost a kteří tuto posloupnost ctili, zachovali a předali.

Posvátný synod Ruské zahraniční církve v čele s metropolitou Filaretem (kolem r. 1970).

OBSAH:

Úvod	1
1. Období hledání (1955-1960)	2
2. Svěcení biskupa Akakia talantského v r. 1960	6
3. Biskupská svěcení v roce 1962	9
4. Sněmovní uznání	12